והניחו בביסא. ואלו שני המצאין אין נוגעין זה [1] לזה: **מהו.** מי נטמא מחיצו או לא: **כי תנן.** בפרק חומר בקודש (מגיגה דף כ:) הכלי מערף מה שבתוכו לקדש שאם נגע בטבול יום במקצתו פסל את כולו: **ה"מ דנגעי בהדדי כו'.** להכי נקט טבול יום משום דאין טומאתו חמורה לעשות ראשון ושני דאי טומאה אחרת ל"ל צירוף הא מטמא אותו הטמא את הכלי והכלי מטמא את השאר: **מי תנן כלי מחבר.** (ב) הוה משמע דנגעי אהדדי והכלי מחברם כאילו הוי חד ואם נטמא זה נטמא זה. מערף משמע דאין נוגעין וזה מערפן [2] להיות אחד: **הושיט.** חאי עשרון אחד נגיע הוך בר [3] חאי עשרון: **מהו.** אם נגע בטבול יום בזה מהו שיטמא אותן [4] שניה: **אין צריך לכלי.** כגון האי חאי עשרון שלישי דאין צריך לכלי דהא אינו מצטרף עם אלו למנחה אחת אין הכלי מערפו וטהורים הראשונים: **הושיט עכול יום כו'.** באוירן ולא נגע לא בהן ולא בכלי: **צירוף לי דאורייתא.** יא] דאמרינן (מגיגה דף כג:) כף אחת [5] הכתוב עשאו לכל מה שבכף אחת לא שנא לחומרא כגון טומאה ול"ש לקולא כגון קמיצה דהוי כאילו נוגעין וקמיצה מעלייתא היא: **או דרבנן.** ולחומרא ולא לקולא: **מזו בפני עצמה.** משמע שעומד מזו בצד הכלי כדי קומץ שאינו מעורב וכן יב] בזו: **הך דמערב הא לא נגע.** בקומץ וקתני כשרות אלמא צירוף דאורייתא: **אמר רבא דילמא.** לאו דקאי קומץ בפני עצמו יג]: **בגושין [6] המחולקין העשוין כמסרק.** גופי הנמנה מחולקין מראש האחד מזו צד קומץ ומזו כדי קומץ אבל בראש האחד נוגעין כמסרק זה שמלד אחד מחובר ומלד אחד שייו מפוזרות: **מאי הוי עלה.** דשני חאצים מחולקים מהו לקמוץ מזה על זה משום צירוף כלי: **והריס ממנו.** בקומצו: **דומיא דב' כלים.** כגון דאין נוגעין זה בזה: **כגון קפיזא בקבא.** שחקק מדה קטנה בתוך מידה גדולה ונותן בפנימי חאי עשרון וחציו בחיצון דאע"ג דעריבי שני חאצאין מעילאי בגודש הכלי: **כיון דמפסקי מחיצתא מתפאי.** דאין עירוב הגודש עירוב הוחיל ואינו יד] בחוויר הכלי. והא דייקינן הא כלי אחד דומיא דהאי שהוא בשני כלים כשר: **כגון עריבה** [7] . ארובה [8] של תרנגולין ומחיצה נמוכה בחמצעית כדי לחלוק בין מים למורסן ואותה מחיצה נמוכה ואינה מגעת לשפת העריבה הילכך לאו הפסק הוא [9] דנגעי למעלה מן המחיצה שני חאצאין באויר הכלי אבל הכא גבי ביצת דחלוקין הן לגמרי לא: **צירוף כלי וחיבור מים מהו.** כלומר חאי עשרון שנטמא בצירוף כלי מהו שיטמא אחר בחיבור מים כגון אם יש שני חאצאי עשרון בכלי ואין נוגעין וחאי עשרון יש חוץ לכלי וחיבור מים כגון נגוף או נטר מחבר את של חוץ לכלי יז] ומה שבחוץ הכלי ונגע בטומאה בזה שבכלי שאינו נוגע במים ונטמא חבירו משום צירוף כלי: **מהו.** שיטמא את יח] של זה בחיבור מים: **ה"מ דנוחי.** לאותו שבכלי מהני ולא לשל חוץ: **מחבר.** ונטמא החיצון: **חיבור מים וצירוף כלי.** כגון אם נטמא החיצון ונטמא זה שבכלי בחיבור מים: **מהו.** שיטמא זה את האחר משום צירוף כלי מי אחרינן דלא מהני צירוף אלא לטומאה שאירעה בתוך הכלי או לא אחרינן: **ונטמא אחד מהן.** ואח"כ הניח לשניהם בביסא ואין נוגעין דלהחיא ודאי לא מהני צירוף שיחזור זה ויטמא את זה שהרי לא היה בכלי בשעת טומאה יט] (אלא אם כן) חזר טבול יום ונגע בטמא מהו שיקבל טומאה זו כדי לפסול חבירו: **הא שבע ליה טומאה.** ראשונה ולא יקבל עוד טומאה אחרת:

מדרש

והניחו בביסא ונגע טבול יום באחד מהן מהו כי [6]תנן [א]כלי מצרף מה שבתוכו לקדש ה"מ היכא דנגעי בהדדי אבל היכא דלא נגעי בהדדי לא או דילמא ל"ש אמר להו איהו מי תנן כלי מחבר כלי מצרף תנן [ב]כל דהו הושיט אחד לביניהן מהו א"ל [ג]צריך לכלי כלי מצרפו אין צריך לכלי אין כלי מצרפו הושיט טבול יום את אצבעו ביניהן מהו אמר להו [ד]אין לך דבר שמטמא מאוירו אלא כלי חרס בלבד הדר איהו בעא מינייהו מהו [ה]לקמוץ מזה על זה [6] צירוף דאורייתא או דרבנן אמרו לו זו לא שמענו כיוצא בו שמענו דתנן שני מנחות שלא נקמצו ונתערבו זו בזו אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשירות ואם לאו פסולות כי יכול לקמוץ מיהא כשירות [ז] אמאי הך דמערב הא לא נגע אמר רבא דלמא [ח]בגושין המחולקין העשויין כמסרק מאי הוי עלה אמר רבא ת"ש דתניא [ט]והרים ממנו מן המחובר [י]שלא יביא עשרון בשני כלים ויקמוץ הא בכלי אחד דומיא דשני כלים קמיץ א"ל אביי דילמא שני כלים ה"ד כגון קפיזא בקבא דאע"ג דעריבי מעילאי כיון דמיפסק מחיצתא דקפיזא [ג] מתתא [ז]הא כלי אחד דומיא דב' כלים ה"ד כגון עריבתה [ד] של תרנגולין ואע"ג דמיפסקן מחיצתא הא נגיע אבל הכא דלא נגיע כלל תיבעי לך בעי רבי ירמיה [ה] צירוף כלי וחיבור מים מהו כי תנן כלי מצרף מה שבתוכו לקדש ה"מ דגואי אבל דבראי לא או דילמא כיון דמחבר מחבר ואם תימצי לומר [יכיון דמחבר מחבר חיבור מים וצירוף כלי [ו] ונגע טבול יום מבחוץ מהו כי תנן כלי מצרף ה"מ דנגע מגואי אבל מבראי לא או דילמא לא שנא [יתיקו: בעי רבא [יעשרון שחלקו ונטמא אחד מהן והניחו בביסא וחזר טבול יום ונגע באותו טמא מהו [ח]מי אמרינן שבע [ט] לו טומאה או לא אמר ליה אביי ומי אמרינן שבע ליה טומאה והתנן [י]סדין טמא

[1] פסחים יט. מגיגה כ:, [2] [מגיגה כד.], [3] בגופין, ל"ק, [4] ל"ל. [5] ל"ק, [6] כלים פכ"ז מ"ט [וש"ש מ"ז], [7] [במדבר ז], [8] בגופין, ל"ק, [9] ל"ל ערביה, [10] ל"ל ואח"כ וגר' ל"ק אלא אח"כ ואזל, [11] שם אימא לא בכלי כו'. [12] ולא. ל"ק, [13] [והכלקן], [14] [ספ"ל דעוקלין], [15] ועי' תו' זבחים קה: ד"ה מיהו,

תורה אור השלם

1. וְהֵרִים מִמֶּנּוּ בְּקֹמְצוֹ מְסֹלֶת הַמִּנְחָה וּמִשַّמְנָהּ וְאֵת כָּל הַלְּבֹנָה אֲשֶׁר עַל הַמִּנְחָה וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה רֵיחַ נִיחֹחַ אַזְכָּרָתָהּ לַיהוָה׃

ויקרא ו ח

הגהות הב"ח

(א) גמ' שבע ליה טומאה לו לא: (ב) רש"י ד"ה מי תנן כלי מחבר אי תנא כלי מחבר הוה משמע וכו' נטמא זה אבל מצרף משמע:

גליון הש"ס

גמ' שלא יביא עשרון בשני כלים. עי' לקמן דף ק ע"ב תוס' ד"ה אפשר: שם מי אמרי' שבע ליה טומאה. עיין שבת דף לא ע"ב תוס' ד"ה פחות: תוס' ד"ה שאין בו' דלא היה מעולם צריך לבלי. ע' בהר"ש פ"א דטהרות משנה ט:

מוסף רש"י

כלי מצרף מה שבתוכו לקדש. תמיכות אוכלים הרבה בכלי אחד ונגע טמא באחד מהן הכלי מצרפן להיות טולן תמיכה אחת ונטמאו טולן (מגיגה כ:). עריבה תרוכה ובה תולי קודש מכאן ואוכלי קודש מכאן ואין נוגעין זה בזה ונגע טמא באוכלין שבראש אחד וכלי לא נגע, ואוכל אין מטמא כלי אפילו מדרבנן ואפ"ה האוכלין שבשני ראשיה טמאים שהכלי מצרפן (פסחים יט.). צריך לבלי. דומיא דקטורת שבכף דאינו בה קרא כלי מצרפו, ואינו צריך לכלי כגון שיני מנחה שהן אמצע הכן אין הכלי מצרפן (מגיגה כד.).

שיטה מקובצת

א) צירוף עיין בתוס' לקמן דף עז ע"ב: ב) אמאי הא המערב הא לא נגע. דס"ד שהן מעורבין כל כך מצד אחד שיהא הסולת של זו חולק מקצת חבירו ומכסהו שלא יהא כל העשרון של זו חולק מקצת חבירו ומכסהו שלא יהא כל הנשרון של זו מחובר לעצמו (והו"ל) כגושין המחולקין כזה:

ג) מתתאי. עשרון לא כלי אחד ותיבת הא ליתא שם: ד) עריבת תרנגולין תיבת של ל"ש: ה) צירוף כלי וחיבור מים. כגון עשרון שנחלק לג' חלקים השני חלקים הן בביסא אחד ולא נגעי אהדדי אלא שהכלי מצרפן לטומאה וחלק שלישי הוא חוץ לביסא ומים של נצוק או משקה טופח מחבר החיצון לאחד מן החלקים שבתוך הביסא ונגע טבול יום בחלק חבימי שאינו מחובר לחיצון ונטמא חבירו שבתוך הביסא כמותו מחמת צירוף הכלי ומבעיא ליה אם טמא החיצון מפני חיבור המים והדר מבעיא ליה אם נגע טבול יום בחיצון ונמצא הפנימי המחובר לו טמא מחיבור המים אם יטמא הפנימי האחר שאינו מחובר לחיצון מפני צירוף הכלי: ו) וצירוף כלי [מאי] תיקו והשאר נמחק: ז) אין נוגעין זה בזה: ח) מצרפן כאילו הם נוגעין הס"ד: ט) חצאי עשרון. ונתנו ביניהם: י) אותן. השנים: יא) דאורייתא. דכתיב כף ותיבת דאמרינן נמחק: יב) וכן. מזו תיבת בזו נמחק: הך דמערב. באידך דמנחה ממנחת הקומץ זו הא: יג) בפני עצמו. אלא בגושין. והד"א: יד) ואינו. מערב באויר: טו) עריבה. תרנגולין ארובה של: טז) הוא. דקא נגעי למעלה: יז) חוץ לכלי לאחר שבתוך תיבת ומה נמחק: יח) שיטמא זה את זה של חוץ בחבור: יט) בשעת טומאה אלא אם חזר: כ) מצרף. יליף מדכתיב: כא) שיטמא. אחר בחבור: כב) עסה שלשה. עיין בר"ש במס' טבול יום: כג) הוא אם. אין לאיות מי פירות מועלת: כד) נקט. דכשאדם לש: כה) יתיתי עיסה הבאין מזה ומזה במשקין:

כו א ב מיי' פי"ב מהל' שאר אבות הטומאה הל"ז:

מא ג מיי' שם הלכה ח: **מב** ד מיי' פי"ג מהל' כלים הל"ל:

מג ה מיי' פי"ח מהל' פסולי המוקדשין ה"ג כג:

מד ו ז מיי' פי"ב מהל' שאר אבות הטומאה הל"ט:

מה ח מיי' שם הלכה י:

קדשי קדשים (דף עט.) כי סליק רב כהנא אשכחיה לר"ש ברבי דימיא וקאמר משמיה דר' ישמעאל בר' יוסי מזבח שנפגם כולו אבל ולאי הא דשמא לו רבי יוחנן ספיקותיו היה בסוף ימיו כשהיה ר' יוחנן רואה ישיבה כדמוכח בסוף ב"ק (דף קיז:) ור"ת פי' הכא דגיטין (דף פד:) רבי יוחנן לתלמידיו שמבבל היה אומר כמו שמפרש הא לן והא להו בקידושין (דף כט.):

שאין צריך לכלי אין כלי מצרפו.

בפרק במה דמגיגה (דף כג.) בגמרא הכלי מצרף [ב] מדכתיב כף אחת ומותיב רב כהנא מהכא דמוסיף ר"ע ודייק מינה שהוא מדרבנן ומשני ר"ש בן לקיש משום בר קפרא לא נצרכה [ג] לשירי מנחה דאורייתא את צריך לכלי הכלי מצרפו ושאין צריך לכלי אין הכלי מצרפו ואתו רבנן וגזור אפי' אין צריך לכלי כלי מצרפו וחזו מיהא שפשוט לרב כהנא כל כך דאין כלי מצרף מה שאין צריך לכלי [ד] דלא משמע דפליג אהכיא שיטא ושמא סבר לה כהכיא שיטא דרבה בר אבוה דמשני התם כשבארו ע"ג קטבליא ג"כ דוקא בשירי מנחה שהיה כבר צריך לכלי מצרף כלי מדרבנן שלא יצא מקדושתו דקודש קמיצה ולא דמי להכא [ה] דלא היה מעולם צריך לכלי:

צירוף דאורייתא או דרבנן. ומ"ת והא רב כהנא גופיה מדקדק בפרק במה דמגיגה (ג"ז שם) שהוא דרבנן מהכיא דהוסיף ר"ע ויש לומר דשמא מספקא ליה משום שיטא דהתם:

צירוף כלי וחיבור מים מהו. פי' בקונטרס כלומר אלי עשרון שנטמא בצירוף כלי מהו שיטמא [בא] בחיבור מים כגון אם יש שני חצאי עשרון בכלי ואין נוגעין וחאי עשרון יש חוץ לכלי וחיבור מים כגון נגוף או ניטר מחבר את שאר מחוץ לכלי ונגע בטומאה בזה שבכלי שאינו נוגע במים ונטמא חבירו משום צירוף כלי ומה שיטמא את זה שבחוץ בחיבור מים ודבר תימה הוא לומר שמשקין מחברין אוכלין לקבל טומאה ולטמא אחרים ועוד שפירש שמתחברין ע"י נגוף והלא אפי' למים עצמן קיימא לן במכשירין (פ"ה מ"ט) דאין נגוף חיבור לטומאה וכעין פי' הקונטרס יש משנה אחת במסכת טהרות פרק שמיני (מ"ח) עריבה שהיה קטפרס [ו] (ונגוף) מלמעלן ומשקה טופח מלמטן וג' חתיכות כביצה אינן מצטרפות ושתים מצטרפות ור' יוסי אומר אפי' שתים אינם מצטרפות אלא"כ היו רוצלות משקה ואם היה משקה עומד אפי' כעין החרדל מצטרף ר' דוסא אומר האוכל פרור אינו מצטרף ותוספתא [ז] תניא אתרוג שנפרץ ותחבו בכוס או בקיסם הרי זה אין חיבור שאין חיבורי אדם חיבור [בב] עיסה שלשה במי פירות טהורה שאין לך דבר שמחבר את האוכלין אלא שנעשה משקין ודבר תימה הוא אם [בג] ליתא מי פירות אינה מועלת לחבר את הקמחה ושמא לשה לאו דוקא אלא אורחא דמילתא נקט [בד] דבר שאדם לש במי פירות פעמים שמי פירות מחברין ב' חצאי זיתים עיסה [בה] במשקין הבאין מזה לזה [ו]:

ועשאו

[1] מגיגה כ:, [2] [מגיגה כד.], [3] בגופין, ל"ק, [4] ל"ל. [5] ל"ק, [6] כלים פכ"ז מ"ט [וש"ש מ"ז], [7] [במדבר ז], [8] בגופין, ל"ק, [9] ל"ל ערביה, [10] ל"ל ואח"כ וגר' ל"ק אלא אח"כ ואזל, [11] שם אימא לא בכלי כו'. [12] ולא. ל"ק, [13] [והכלקן], [14] [ספ"ל דעוקלין], [15] ועי' תו' זבחים קה: ד"ה מיהו,